

Η Αγία Ειρήνη - Από το συναξάρι του μακαριστού Αρχιμανδρίτη Ανανία Κουστένη

/ [Βίοι Αγίων](#)

Η Μεγαλομάρτυς Ειρήνη. Έλαμψε στὸν 4ο μ.Χ. αἰῶνα. Ἦταν Περσίδα. Ἐκτάκτου καλλονῆς καὶ σοφίας μεγάλης καὶ χάριτος. Ὁ πατέρας της ἦταν διοικητὴς μιᾶς ἐπαρχίας κι ἐλέγετο Λικίνιος. Τὴν εἶχε μονάκριβη. Κι ἔφτιαξε πύργο, ὅπως ξέρομε καὶ γιὰ τὴν Ἁγία Βαρβάρα, καὶ τὴν ἔβαλε ἔκει, κι ἔβαλε καὶ κοπέλες νὰ τὴν ὑπηρετοῦν, κι ἓνα σοφὸ δάσκαλο, τὸν Ἀπελλιανό, νὰ τὴν μαθαίνει γράμματα. Γιὰ τὸν Χριστιανισμό δὲν εἶχε ἀκούσει. Ἦ, μᾶλλον, εἶχε ἀκούσει τὰ χειρότερα. Δυσφημοῦσαν ἐκεῖ τοὺς Χριστιανούς, μ' ὅ,τι ἀνοίκειο καὶ μ' ὅ,τι ἀρνητικὸ. Πῆγε μιὰ μέρα, βρῆκε ὁ πατέρας της ἀπ' τὸ παζάρι μιὰ θεραπαινίδα, ὑπηρετρία ωραιότατη. Καὶ τὴν πῆρε νὰ ὑπηρετεῖ τὴν κόρη του. Αὐτὴ ἦταν, ὅμως, Χριστιανή. Συνετὴ καὶ

ταπεινή. Τὴν ἀγάπησε ἡ Πηνελόπη, ἔτσι λέγανε ἀρχικὰ τὴν ἀγία Εἰρήνη, καὶ σιγά-σιγὰ ἐκείνη, μὲ τὸν ὑπέροχο τρόπο της, τὴν ἔφερε στὸν Χριστὸ κι ἐβαπτίσθη.

Τὸ ἔμαθε ὁ πατέρας της καὶ σκύλιασε. Καὶ τὴν ὑπέβαλε σὲ βασανιστήρια. Ἔβαλε ἄλογα ἄγρια καὶ ἀδάμαστα, νὰ τὴν καταπατήσουν. Κι ἓνα φεύγει ἀπὸ ἐκεῖ πού ἦταν καὶ πατοῦσαν τὴν Πηνελόπη, τὴν εἶχαν βάλει ἐν τῷ μεταξὺ Εἰρήνη, —τό ἔχε ζητήσει ὁ Χριστὸς τ' ὄνομά της, γι' αὐτὸ οἱ Πηνελόπες γιορτάζουν τῆς Ἀγίας Εἰρήνης, νὰ τὸ ξέρουν— καὶ πάει καὶ σκοτώνει τὸν Λικίνιο. Τὰ ἔχασαν ὅλοι. Καὶ πόνεσε ἡ ψυχὴ της, ὅμως. Διότι οἱ Χριστιανοὶ ἔχουν τὰ καλύτερα αἰσθήματα καὶ γιὰ τοὺς φυσικοὺς γονεῖς καὶ γιὰ κάθε ἄνθρωπο. Γιὰ τοὺς ἀμαρτωλοὺς ὅλους καὶ γιὰ τοὺς διῶκτες. Καὶ προσευχήθηκε θερμὰ στὸν Ἀναστάντα, καὶ σηκώθη ὁ πατέρας της. Ἦταν καλὴ φύσις. Ἦταν, ὅμως, στὸ σκοτάδι, στὴν πυρσολατρία καὶ στὴν ἡλιολατρία. Καὶ μόλις τὸ εἶδε αὐτό, κατεπλάγη. «Τί εἶν' αὐτό, παιδί μου;», λέει. Αὐτὴ εἶναι θρησκεία. Ποῦ ἔμαστε μεῖς τόσο καιρὸ στὸ σκοτάδι; Καὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἐβαπτίσθη καὶ αὐτὸς καὶ ἡ γυναῖκα του καὶ τρεῖς χιλιάδες Πέρσες. Καὶ μάλιστα ὁ Λικίνιος ἄφησε τὴ θέση πού εἶχε, δὲν μποροῦσε, ἄλλωστε νὰ τὴν κρατήσει, θὰ τὴν ἄφησε καὶ μόνος του, καὶ πῆγε ἐκεῖ στὸ παλάτι πού ἔχε φτειάξει στὴν κόρη του, στὸ ἐξοχικό, κι ἔμεινε ἐκεῖ καὶ μόνασε ὁ ἄνθρωπος. Κι εἶχε καὶ τὴν Εἰρήνη ἀπὸ κοντὰ κι ἐκείνη ἔκανε ὅλες τὶς φιλανθρωπίες, ὅλες τὶς ἀγαθοεργίες.

Ἀλλὰ ὁ νέος ἄρχοντας πού ἦλθε, ὁ Σεδδεκίας, κι ἀφοῦ πέθανε ὁ Λικίνιος, τὸν ὁποῖον ἐσέβετο, παρότι εἶχε γίνει, —δὲν ἦτο αὐτοκράτωρ ὁ Λικίνιος— Χριστιανός, —γι' αὐτὸ δὲν τὸν ἐδίωκε— μόλις ἔφυγε ὁ Λικίνιος, τὴν ὑπέβαλε, λοιπόν, σὲ πολλὰ καὶ μεγάλα βασανιστήρια. Τὰ λέει τὸ Συναξάριο. Γιατὶ ἡ ὥρα πέρασε. Κι ἐκείνη στὸ τέλος ἐνίκησε. Καὶ ἀμέτρητοι Πέρσες, χιλιάδες Πέρσες, ἦλθαν στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Μεγάλῃ Ἀγία ἡ Ἀγία Εἰρήνη. Πολὺ μεγάλη Ἀγία. Πάρα πολὺ μεγάλη Ἀγία. Καὶ μετὰ, ὁ Σαπῶρ ὁ Β΄, ὁ Σαβῶρειος, κατὰ τὸν Ἅγιο Θεοφάνη, τὴν ἐξεδίωξε. Πῆρε στράτευμα καὶ βγήκε στὰ βουνά, πού εἶχε καταφύγει ἡ Ἀγία, νὰ τὴν καταδιώξει. Καὶ τί ἔπαθε; Τυφλώθηκε. Καὶ αὐτὸς καὶ ὅλο τὸ στράτευμα. Καὶ ἀκινητοποιήθηκαν καὶ δὲν ἤξεραν τί συμβαίνει. Καὶ τότε ἡ Ἀγία τοὺς ἐθεράπευσε θαυματουργικά. Καὶ τὴν ἄφησε. Τί νὰ κάνει τὸ θηρίο αὐτό; Σοῦ λέει, ἐδῶ αὐτὴ εἶναι πιὸ δυνατὴ ἀπὸ μᾶς κι ἀπ' τοὺς Θεοὺς μας κι ἀπ' τοὺς μάγους μας κι ἀπ' τὶς φωτιές μας κι ἀπὸ τοὺς ἥλιους μας. Τὴν ἄφησε.

Κι ἐκείνη, σιγά-σιγά, ἄρχισε νὰ κάνει τὴν ἱεραπόστολο. Γιατὶ εἶναι ἱεραπόστολος καὶ ἰσαπόστολος ἡ Ἀγία Εἰρήνη. Καὶ ἦλθε μέχρι τὴν Ἔφεσο. Ἔκαμε κέντρο ἱεραποστολῆς τὴν Ἔφεσο, συνέχισε τὸ ἔργο καὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, τοῦ Θεολόγου, τοῦ Ἀγίου Τιμοθέου κι ἔφερε ἀμέτρητους στὴν Ἐκκλησία. Καὶ πλήρης ἡμερῶν ἐκοιμήθη στὴν Ἔφεσο ἡ Ἀγία Μεγαλομάρτυς καὶ ἰσαπόστολος Εἰρήνη, ἀφοῦ ἔφερε ἀμέτρητους στὸν Χριστὸ καὶ τοὺς ἔβαλε στὸν Παράδεισο. Νὰ ἔχουμε τὴν εὐχή της. Κι ὅσοι τὴν ἐορτάζουν κι ἔχουν τ' ὄνομά της καὶ τὴν τιμοῦν, νὰ τὴν ἔχουν παραπάνω.

Ἀρχιμανδρίτης Ἀνανίας Κουστίνης,
Ἑσρινὸ Συναξάρι, Τόμος Β΄.